

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120011498
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120011498.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Mariána Dunčka, v trestnej veci odsúdeného J. X., nar. X.X.XXXX v I. T., trvale bytom I. T., T. XXX/X, t.č. v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, na neverejnom zasadnutí dňa 29. apríla 2021 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 04. marca 2021, sp.zn.6Pp/261/2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 04. marca 2021, sp.zn.6Pp/261/2020 podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodol, že odsúdený J. X. sa podmienične prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn.3T/11/2017 zo dňa 24.03.2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn.3T/11/2017 zo dňa 04.11.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn.1Tos/19/2020 zo dňa 25.03.2020. Súčasne podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. určil odsúdenému skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Uvedené uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) ihneď po jeho vyhlásení voči nemu na verejnom zasadnutí zahlásil sťažnosť.

Prokurátor v písomných dôvodoch svojej sťažnosti uviedol nasledovné: Dôvodom sťažnosti je najmä absencia materiálnej podmienky pre podmienične prepustenie. Obsahom napadnutého uznesenia prvostupňového súdu vyplýva, že u odsúdeného boli splnené všetky tri zákonné podmienky vedúce k podmieničnému prepusteniu odsúdeného, t.j. formálna, materiálna, ale aj dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného na slobode a neexistencia príliš veľkého rizika jeho recidívy. Podľa názoru súdu sa odsúdený polepšil, má vytvorené riadne pracovné návyky, predložil prísľub zamestnávateľa a má vytvorené primerané sociálne väzby. Riziká sociálneho zlyhania sú iba znížené a odsúdený je vo výkone trestu prvýkrát. Súd nezistil také skutočnosti, ktoré by zakladali s ohľadom na povahu spáchanej trestnej činnosti, že by sa jej mal dopustiť opakovane. Nakoľko odsúdený podľa súdu spĺňa všetky zákonom stanovené podmienky, vyhovel návrhu odsúdeného o prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a určil mu skúšobnú dobu vo výmere 12 mesiacov, ktoré považoval za dostatočné. Z hodnotenia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom vyplýva, že zotráva na svojom hodnotení, v zmysle jeho záverov odsúdený iba čiastočne preukazuje splnenie podmienok k prepusteniu a jeho podmieničné prepustenie na slobodu neodporúča. Zo zmyslu inštitútu podmieničného prepustenia vyplýva, že podmieničné prepustenie nie je automaticky udeľovanou odmenou za relatívne dobré správanie vo výkone trestu bez ohľadu na účel trestu. Tieto skutočnosti odôvodňujú podmieničné prepustenie len vtedy, keď so zreteľom na ne, ale aj so zreteľom na ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnená nádej, že odsúdený bude viesť aj na slobode riadny život a nie je tu pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy. Podľa názoru prokurátorky sa okresný súd nevysporiadal náležite so skutočnosťou, že odsúdený bol v minulosti

odsúdený 3-krát a teda výchovné pôsobenie predchádzajúcich trestov nepochybne nebolo dosiahnuté. Nevysporiadanie sa s recidívou odsúdeného vyvstáva do popredia aj vzhľadom na len čiastočné preukazovanie splnenia podmienok na podmiennečné prepustenie, konštatované v hodnotení riaditeľa ústavu, ako aj konštatovanie vysokého rizika recidívy sa javí vnútorne rozporné s vyjadrením riaditeľa o odporučení vyhovieť žiadosti o prepustenie odsúdeného na slobodu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, samotné správanie sa odsúdeného v poslednej dobe výkonu trestu, ktoré nevykazuje rozpory s ústavným poriadkom, nemôže tvoriť bez ďalšieho podklad k tomu, aby mohol súd dospieť k rozumnému a dôvodnému presvedčeniu, že odsúdený preukázal skutočné polepšenie a zároveň u neho odpadlo riziko ďalšej recidívy. Poukazujem najmä na represívnu zložku trestu, keďže u odsúdeného došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcim odsúdeniam. Zo skutočnosti, že odsúdený sa opakovane dopustil úmyselnej trestnej činnosti logicky vyplýva, že ani predchádzajúce tresty odsúdeného neodradili od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou formou. Ako tiež vyplýva, ústav aj s odstupom času, podáva nemenné hodnotenie k odsúdenému, ktorým ho neodporúča podmiennečne prepustiť, pretože iba čiastočne spĺňa podmienky k podmiennečnému prepusteniu. Tu treba uviesť, že závery ústavu by mali byť zohľadnené primárne, pretože iba osoby podieľajúce sa na prevýchove odsúdeného môžu podať objektívny obraz o stupni nápravy. Z vyššie prezentovaných zistení som toho názoru, že u odsúdeného J. X. nie sú splnené zákonné predpoklady k podmiennečnému prepusteniu z výkonu trestu odňatia slobody. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 6Pp/261/2020 zo dňa 4.3.2021 zrušil a uložil Okresnému súdu Trenčín, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

K sťažnosti prokurátora sa odsúdený a ani jeho obhajca písomne bližšie nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na podklade sťažnosti prokurátora, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 31. marca 2021, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. apríla 2021 podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe v tomto štádiu predmetného konania opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. V konečnom dôsledku prokurátor v dôvodoch jeho sťažnosti ani nenamietal existenciu takýchto procesných väd v konaní okresného súdu.

Krajský súd zistil, že okresný súd správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom k svojmu návrhu na podmiennečné prepustenie, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Odsúdený na verejnom zasadnutí zotrval na podanej žiadosti o podmiennečné prepustenie a požiadal, aby bolo jeho žiadosti vyhovené.

V rámci preskúmania správnosti samotných výrokov napadnutého uznesenia, krajský súd skúmal, či je napadnuté uznesenie v súlade so zákonom.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmiennečné prepustenie každého odsúdeného krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, zakotvil možnosť podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatelov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmiennečne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany

spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu.

Na základe preskúmania správnosti výrokov samotného uznesenia okresného súdu napadnutého sťažnosťou prokurátora, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovel. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, na obsah ktorého týmto v podrobnostiach poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, podľa ktorých záverov u odsúdeného sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.. Okresný súd správne poukázal na to, že uvedené ustanovenie podmieňuje podmiennečné prepustenie odsúdeného splnením troch podmienok, a to vykonaním trestu v predpísanej dĺžke, preukázaním polepšenia plnením svojich povinností a svojim správaním vo výkone trestu a preukázaním dôvodnej možnosti (nie však nevyhnutnosti) očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia správne dospel k záveru, že odsúdený splnil formálnu zákonnú podmienku, ktorou je vykonanie zákonom vyžadovanej časti trestu.

Pokiaľ ide o splnenie ďalších dvoch materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu. Pokiaľ ide o druhú (materiálnu) podmienku krajský súd len zdôrazňuje, že z obsahu hodnotenia ústavu na odsúdeného vyplýva, že výkon trestu odňatia slobody pôsobil a pôsobí na odsúdeného pozitívne.

K tretej (materiálnej) podmienke (splnenie tejto podmienky namieta v sťažnosti prokurátor), že sa môže od odsúdeného očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, t.j. že neexistuje pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy, krajský súd uvádza, že okresný súd aj túto vyhodnotil správne, hoci v prípade odsúdeného riziko sociálneho zlyhania bolo ústavom ÚVTOS Dubnica nad Váhom vyhodnotené ako stredné, no okresný súd správne dospel k záveru, že toto riziko nebolo opodstatnene vyhodnotené, nakoľko odsúdený vo výkone trestu preukázal svoje polepšenie, má vytvorené riadne pracovné návyky, čím si odsúdený vytvoril predpoklad po výkone trestu riadne sa zamestnať a tým predchádzať trestnej činnosti. Odsúdený má prísľub zamestnania od spoločnosti 3MT Group, s.r.o. a má tiež vytvorené primerané sociálne väzby, keď bol v pravidelnom kontakte s rodinou (priateľka, rodičia a brat). Pokiaľ ide o plnenie stanoveného programu zaobchádzania vo vzťahu k vytýkanému nedostatočnému čiastočnému kritickému postoju k trestnej činnosti, okresný súd v tejto súvislosti správne prihliadol nielen na povahu spáchaného trestného činu a jeho závažnosť, ale aj na predchádzajúce odsúdenia. Odsúdený bol síce celkom 3-krát súdne trestaný, avšak v prípade prvého odsúdenia Mestským súdom Brno vo veci vedenej pod sp.zn.1T/97/2015 sa osvedčil dňa 14.12.2016 a v prípade druhého odsúdenia Okresným súdom Bratislava II, sp.zn.0T/140/2016 sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Odsúdený je pritom vo výkone trestu odňatia slobody po prvýkrát a výkon trestu odňatia slobody vykonáva v ústave s minimálnym stupňom stráženia.

Z hľadiska posúdenia, či odsúdený v danom prípade plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie, krajský súd v súlade s názorom okresného súdu konštatuje, že z obsahu spisového materiálu nezistil skutočnosti, brániace vyvodiť odôvodnený záver o riadnom plnení povinností a o riadnom správaní sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené a na to, že odsúdený je po prvýkrát vo výkone trestu odňatia slobody, trest vykonáva v režime minimálneho stupňa stráženia, v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. podľa názoru krajského súdu niet dôvodu k vyvodu záveru, že toto konanie odsúdeného je len prejavom prispôsobenia sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody a nie prejavom skutočného polepšenia. V súvislosti s možným očakávaním vedenia riadneho života krajský súd poukazuje na to, že z hodnotenia odsúdeného nevyplývajú žiadne poznatky o problémovom správaní sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody, práve naopak jeho správanie a vystupovanie ako aj plnenie interných predpisov a príkazov je možné hodnotiť ako pozitívne a bez pretrvávajúcich negatívnych prejavov. Preto s poukazom na vyššie uvedené ani podľa

názoru krajského soudu z obsahu spisu nevyplývají žádné také skutečnosti, které by byly kontradiktórné s rozumným závěrem v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. o možnosti očekávat, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život. Krajský súd zároveň dospel k záveru, že okresný súd taktiež správne určil odsúdenému skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené, krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom krajského soudu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.